

Tele a PAXom!

2011 április 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ma abban a megszégyenít? élményben volt részem, hogy kiderült: nincs egyetlen tollam sem, ami fogna! Nem túlzok, amikor azt állítom, hogy legalább száz íróeszköz van idehaza.

Mindig örömömre szolgál, amikor megszerzek egy újabbat, kidobni pedig soha nem volt szívem egyiket sem. Nem

igazán beszélhetünk gy?jteményr?l, hiszen ebben nincs sem tudatosság, sem bels? késztetés az újabb íróeszközök begy?jtésére.

Ha nem csal az emlékezetem, az egész egy piros szín? Pax tollal kezd?dött. Az iskolában, unalmas órákon elkezdtem mindenféle mintákat belevágni az oldalába a körz?mmel, aminek következtében az egyébként teljesen hétköznapi és átlagos tárgy egyre inkább a szívemhez n?tt, és elválaszthatatlan társam lett mindenben. Az összes aláírást ezzel hamisítottam bele az ellen?rz?mbe, vele írtam a dolgozatokat, és azokat a szánalmas novellakezdeményeket is, amelyek miatt még most is a szégyen kerülget.
Persze, azokat a tollakat korántsem arra találták ki, hogy évtizedekig kitartsanak t?zön-vízen át, így az én szeretett társam is id?vel menthetetlenül darabjaira hullott szét. Nevetséges, vagy sem, de a részeit soha nem dobtam ki.
Mindenesetre azóta még nagyobb figyelemmel és óvatossággal kezelek minden íróeszközt, és - bár ezt soha nem vertem nagy dobra - ajándék terén nincs sok olyan tárgy, aminek jobban örülnék, kapjam bárkit?l. Külföldi látogatásaim alkalmával is igyekszem minden városban beszerezni egy helyi jellegzetességekkel telet?zdelt tollat, amennyiben erre módom van.
Ám ma tényleg elérkezett az a pont, ahol már egyik sem volt képes betölteni eredeti funkcióját. Ennél nagyobb blamát egy bölcsész el sem tud képzelni!

A problémát természetesen azonnal orvosoltam, a legközelebbi ÁPISZ (egyáltalán ez a neve még a papír-írószer boltoknak?) üzlet eladóinak nagy-nagy bánatára és keser?ségére. Mert nagyon úgy fest, a teljesen hagyományos, egyszer?, mezei tollbetétek már csak valahonnan a pult alól, dobozhegyek feltúrása után kerülhetnek el?, jó tíz percnyi bénázás és szenvedés után. De annál nagyobb volt az öröm az eladólány arcán, mikor végre diadalittasan el?cibált egyet valahonnan a feneketlen mélységb?l. A boldogsága olyannyira magával ragadó volt, hogy nem szerettem volna elvenni a vidámságát azzal, hogy felhívom arra a figyelmét, hogy én KÉT darabot kértem...

Sztakó Balázs

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló